

Sygn. akt X Ga 27/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący Sędzia SO Leszek Guza

o.o.2. Sędzia SO Małgorzata Korfanty (spr.)

Sędzia SO Katarzyna Żymelka

Protokolant Andrzej Chodorowski

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2016r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa N. G.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 maja 2015r.

sygn. akt VII GC 194/15

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz powoda N. G. kwotę 1.800,00 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Leszek Guza SSO Katarzyna Żymelka

Sygn. akt X Ga 27/16

UZASADNIENIE

Powód N. G. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwoty 56759,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem zapłaty wynagrodzenia za wykonane prace montażowe w fabryce (...) w G..

W odpowiedzi na pozew pozwany zakwestionował roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości a nadto powołał się na złożone powodowi oświadczenie o potrąceniu.

Sąd Rejonowy w Gliwicach uwzględnił roszczenie powoda co do kwoty 54.759,60 wraz z odsetkami w pozostałej części powództwo oddalił a w pkt wyroku 3,4,5 orzekł stosownie o kosztach procesu.

Sąd ustalił ,iż strony łączyły trzy umowy: umowa zawarta przez strony w dniu 24 marca 2014 roku oraz umowa w przedmiocie wykonania konstrukcji stalowych dla zadania inwestycyjnego – rozbudowa fabryki (...) w D. były umowami o roboty budowlane, do których znajdowały zastosowanie przepisy art. 647 i n. k.c.; usną umowę na wykonanie prac dodatkowych na obiekcie (...) O. (...), które nie objęte umową o podwykonawstwo nr (...) należało natomiast zakwalifikować, jako umowę o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 k.c.

Sąd uznał jako bezsporne , że powód wykonał umowę o podwykonawstwo nr (...), albowiem przeprowadził montaż konstrukcji stalowej o masie 204 213,85 kg a prace te zostały odebrane przez inwestora bez zastrzeżeń. Natomiast zgłoszone przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w R. zastrzeżenia, co do sposobu pomalowania konstrukcji stalowej nie dotyczyły prac wykonywanych przez powoda gdyż do jego zadań nie należało malowanie konstrukcji stalowej w całości, a jedynie dokonywanie poprawek malarskich w miejscach montażu lub spawania. Z tych obowiązków powód wywiązał się prawidłowo i z tych względów Sąd ustalił, że powód wykonał prace objęte umową o podwykonawstwo nr (...) w całości i w sposób prawidłowy. Skoro powód wykonał prawidłowo na rzecz pozwanej montaż konstrukcji stalowej o masie 204 213,85 kg, to na podstawie art. 647 k.c. i § 9 ust. 1 ppkt a umowy przysługiwało mu wynagrodzenie w wysokości 265 478,00 zł netto.

Za bezpodstawne Sąd uznał wystawienie noty księgowej nr (...) na kwotę 38 000,00 zł tytułem prac poprawkowych dotyczących malowania konstrukcji stalowej i podestów oraz czyszczenia konstrukcji – (...) O. (...).

Poza tym, wystawienie noty księgowej nr (...) stanowiło naruszenie postanowień umowy. Nadto strony uzgodniły w § 7 ust. 2 umowy, że w przypadku zaistnienia wad istotnych powodowi zostanie wyznaczony termin do ich usunięcia a w razie zaistnienia wad nieistotnych, nadających się do usunięcia, odbiór prac miałby charakter warunkowy ze wskazaniem wad i terminem ich usunięcia. Dopiero nieusunięcie przez powoda wad lub usterek w uzgodnionym lub wyznaczonym terminie, albo usuwania tych wad i usterek niezgodnie z projektem budowlanym i sztuką budowlaną pozwana była uprawniona zlecić te prace innemu podmiotowi na koszt powoda (§ 7 ust. 2 pkt 10 umowy Sąd stanowczo stwierdził , że komisja odbiorowa nie stwierdziła jakiegokolwiek wad w pracach wykonanych przez powoda. Pozwana nie wykazała aby kiedykolwiek wzywała powoda do poprawienia prac wykonanych na obiekcie (...) O. (...), a tym samym nie mogła skutecznie domagać się zwrotu ewentualnych kosztów poniesionych z ich usunięciem we własnym zakresie.

Sąd wskazał ,iż na podstawie ustnej umowy powód świadczył także usługi dodatkowe na obiekcie (...) O. (...). Strony ustaliły wartość stawki wynagrodzenia na kwotę 40,00 zł netto za każdą godzinę pracy pracownika powoda. W ramach tej umowy prace były zlecane powodowi przez S. B., który następnie potwierdzał ich wykonanie. Faktury, które zostały wystawione przez powoda w związku ze świadczeniem prac dodatkowych nie były kwestionowane w toku procesu. Powód wykazał nadto, że poniósł dodatkowe koszty w związku z pracami geodezyjnymi. Różnica między wartością wystawionych faktur a wartością wynagrodzenia za montaż konstrukcji stalowych objętych umową podwykonawczą, odpowiadała wartości wynagrodzenia za prace dodatkowe. Z tych względów Sąd przyjął ,iż nota księgowa nr (...) została wystawiona niezasadnie. Powód zgodnie z umową o podwykonawstwo naliczył wynagrodzenie za montaż 204 213,85 kg konstrukcji w kwocie 265 478,00 zł netto. Pozwany nie uwzględnił w wyliczeniach okoliczności zlecenia powodowi dodatkowych prac , z tytułu których przysługiwało mu dodatkowe wynagrodzenie. Wynagrodzenie w łącznej kwocie 91 309,00 zł netto przysługiwało powodowi z tytułu świadczenia usług w ramach prac dodatkowych. Z tego też względu pozwana nie dokonała zatem bezpodstawnej zapłaty wynagrodzenia za niewykonane roboty, a więc nie przysługiwało jej roszczenie z tytułu zwrotu nienależnego świadczenia , na którym oparła notę nr (...).

W ocenie Sądu I Instancji pozwana nie zdołała także udowodnić, że zachodziły podstawy do wystawienia noty księgowej nr (...) na kwotę 55 301,32 zł tytułem zwrotu nienależnie zapłaconej ceny za montaż 261 800,00 kg konstrukcji stalowej. W toku procesu strony nie były zgodne , co do wysokości stawki za montaż kilograma konstrukcji stalowej, jednakże , jak wskazał Sąd , porównanie treści wiadomości e-mail z dnia 18 czerwca 2014 roku (k. 138) i faktury VAT nr (...) (k. 170) wskazywało na to, że powód, wbrew swojemu stanowisku procesowemu, wystawiając

tę fakturę przyjął stawkę w wysokości 0,70 euro za montaż 1 kg konstrukcji stalowej. Działanie powoda było zatem zgodne z twierdzeniami pozwanej. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił zweryfikować, czy pozostałe faktury obejmujące należności za montaż konstrukcji stalowych w D. zostały wystawione przy przyjęciu stawki 0,70 euro czy 0,75 euro, albowiem brak jest danych co do kursu walut, według którego dokonano przeliczenia należności oraz nie wiadomo, jaka masa konstrukcji była fakturowana poszczególnymi fakturami. Skoro ciężar dowodu spoczywał na stronie, która z określonego twierdzenia wywodzi skutki prawne, to pozwana była zobowiązana wykazać, że powód dokonał zawyżenia należnego mu wynagrodzenia. Pozwana nie uczyniła zadość temu obowiązkowi i nie zdołała wykazać, że powód zawyżył wynagrodzenie za montaż konstrukcji stalowej na obiekcie B. w D. w N.. Z tych względów Sąd stwierdził, że brak było podstaw do wystawienia noty księgowej nr (...).

Co do noty księgowej nr (...) na kwotę 41 695,00 zł z tytułu prac poprawkowych dotyczących malowania konstrukcji stalowej w D. Sąd podał, iż prace montażowe w D. zostały wykonane na podstawie umowy o roboty budowlane. Strony w umowie nie uregulowały kwestii wykonania zastępczego i z tego względu zastosowanie znajdowały przepisy ogólne -art. 480 § 1 k.c. Pozwana powinna wykazać, że powód nienależycie wykonał prace oraz, że wezwała go do usunięcia wad w określonym terminie. Pozwana nie wykazała, że powód wykonał prace w sposób niezgodny z umową, ani że wzywała go do wykonania poprawek. Samowolnie zleciła wykonanie prac innemu podmiotowi, co, w ocenie Sądu, było niedopuszczalne w świetle art. 480 § 1 k.c., gdyż nie uzyskała wymaganego upoważnienia przez sąd. Z tych przyczyn notę księgową nr (...) na kwotę 41 695,00 zł z tytułu prac poprawkowych dotyczących malowania konstrukcji stalowej w D. Sąd uznał za całkowicie bezzasadną.

Zgłoszony zarzut potrącenia był całkowicie nieskuteczny a pozwana nie wykazała istnienia którejkolwiek z wierzytelności, na które powoływała się w oświadczeniach o potrąceniu a zatem nie doszło do umorzenia wierzytelności powoda opisanej w fakturze VAT nr (...) na kwotę 54 759,60 zł. Sąd na podstawie art. 647 k.c. i § 9 ust. 1 ppkt a umowy o podwykonawstwo nr (...) orzekł jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 54 759,60 zł z tytułem wynagrodzenia za montaż konstrukcji stalowej. Roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie w zakresie żądania zapłaty kwoty 2 000,00 zł. Podstawą orzeczenia o odsetkach był przepis art. 481 § 1 k.c. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając stosunkowo koszty postępowania, ustalając że powód utrzymał się w swoim żądaniu w 96,48%.

Apelację od wyroku wniósł pozwany i zarzucając Sądowi I Instancji .

naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że strony zawarły ustną umowę na wykonanie prac dodatkowych na obiekcie (...) O. (...) za stawkę 40,00 zł za godzinę oraz faktury VAT, w tym faktura VAT nr (...) obejmowały wynagrodzenie za te prace, dając w sposób sprzeczny z logicznym rozumowaniem i zasadami doświadczenia życiowego bezkrytycznie wiarę wyjaśnieniom powoda, podczas, gdy powyższe nie wynikało z zebranego materiału dowodowego.

Ponadto, zarzucił naruszenie przepisu postępowania a to art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego, poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do treści umowy na podwykonawstwo nr (...) z dnia 24 marca 2014 r. oraz treści faktur VAT, w tym faktury VAT nr (...) oraz maila z dnia 18 czerwca 2014 r. kierowanego przez powoda do prokurenta samoistnego pozwanego K. R..

Zarzucił także, błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy polegający na przyjęciu, że strony zawarły ustną umowę o dodatkowe prace na inwestycji w G. za stawkę 40,0 zł za godzinę, a faktury VAT w tym faktura nr (...) obejmowały wynagrodzenie za te prace, podczas, gdy powyższe nie wynikało z zebranego materiału dowodowego, w szczególności umowy o podwykonawstwo nr (...) z dnia 24 marca 2014 r. oraz treści faktur VAT, w tym faktury VAT nr (...).

Zarzucając naruszenie prawa materialnego wskazał art. 6 kodeksu cywilnego i błędne przyjęcie, że powód udowodnił, że strony zawarły ustną umowę o dodatkowe prace na inwestycji w G. za stawkę 40,00 zł za godzinę oraz faktury VAT, w tym faktura VAT nr (...) obejmowały wynagrodzenie za te właśnie prace.

W apelacji opartej na zarzutach naruszenia prawa procesowego, materialnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych, pełnomocnik pozwanej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dot. pkt. 1, 3 i 5 i oddalenie powództwa w zakresie kwoty 54 759,60 zł, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania – przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg norm przepisanych.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie .

Wobec zarzutu pozwanej potrącenia wzajemnych wierzytelności istota sporu w rozpoznawanej przez Sąd I Instancji sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy zaistniały przesłanki gwarantujące skuteczność potrącenia wierzytelności.

Sąd uznał, iż pozwana, na której spoczął obowiązek wykazania zaistnienia powyższych przesłanek nie sprostала temu obowiązkowi co czyni zarzuty apelacyjne oparte o naruszenie prawa materialnego niezasadne .Ustalenia stanu faktycznego oparły się o szczegółową analizę materiału dowodowego – dowodów z dokumentów oraz dowodów z zeznań świadków , którzy w sposób jednoznaczny opisali przebieg współpracy stron, ustaleń dotyczących stawek za prace dodatkowe. Wbrew twierdzeniom pozwanego powód nie zawyżył należności za dostarczona konstrukcję stalową a jego roszczenie opierało się o należność za usługi dodatkowe.

Bezspornym w sprawie okazało się to, że powód wykonywał prace montażowe konstrukcji stalowych na rzecz pozwanej w ramach dwóch inwestycji: w G. w D. w N.. Oczywistym okazało się , że powód, w wyniku łączącego strony stosunku prawnego uprawniony był do wynagrodzenia za wykonaną pracę, a pozwana do jego zapłaty. Pozwana zakwestionowała obowiązkowi zapłat wynagrodzenia powodowi i podniosła dodatkowo zarzut potrącenia jej wierzytelności z roszczeniem powoda , nie kwestionowała zatem faktu istnienia wierzytelności powoda wskazując na zawyżenie roszczenia powoda.

Wywody sądu I instancji wymagają korekty o tyle ,iż roszczenie powoda ujęte w fakturze nr (...) nie obejmowało tylko wynagrodzenia za montaż konstrukcji stalowej ale obejmowało ono także należność za 471 godzin postojowych oraz 505 godzin prac dodatkowych przy ustalonej stawce za godzinę pracy dodatkowej oraz godzinę postoju 40 zł netto co potwierdzały zeznania świadka B. i umieszczone na karcie 203- 205 zestawienie .

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów apelacji wskazać należy co następuje:

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego. W ocenie sądu drugiej instancji, zebrany materiał dowodowy został wszechstronnie, bezstronnie i racjonalnie rozważony jako całość, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę.

Twierdzenia przeciwne pełnomocnika pozwanej nie mogą odnieść zamierzonego skutku. Na okoliczność wykazania zawarcia przez strony ustnej umowy o dodatkowe prace za stawkę 40,00 zł zostali przesłuchani świadkowie. Świadek S. B. zeznał, iż zlecał wykonywanie dodatkowych robót oraz potwierdzał ich wykonanie. Wystawione na tej podstawie faktury VAT nie były w toku procesu przez pozwaną kwestionowane. W związku z czym należy przyjąć, iż pozwana nie tylko zawarła ustną umowę na wykonanie przez powoda dodatkowych prac, a sama mu te prace zlecała, nie kwestionując wystawionych faktur VAT w części dotyczącej kwoty stawki, ani całej należności, ani też faktu, iż przedmiotowe faktury obejmowały wynagrodzenie na wykonanie dodatkowych prac. Zarzut pełnomocnika w tej części jest całkowicie chybiony.

Nie jest zasadna również podstawa zaskarżenia, w której pełnomocnik pozwanej wskazał naruszenie art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego. Zarzut naruszenia powołanego przepisu może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji, uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku obszernie odniósł się do treści umowy o podwykonawstwo nr (...) z dnia 24 marca 2014 r. Uznał za bezsporne istnienie umowy o podwykonawstwo, na podstawie której powód, jako podwykonawca, zobowiązał się do wykonania robót w postaci montażu konstrukcji stalowych dla zadania inwestycyjnego – rozbudowa magazynu nadwozi (...) na obiekcie (...) w G. oraz montażu blach obudowy ścian magazynu nadwozi (...) na obiekcie (...) w G.. Jak również w uzasadnieniu znalazły się informacje dot. faktur w tym faktury VAT nt (...). Nie występują w uzasadnieniu braki uniemożliwiające odczytanie motywów rozstrzygnięcia. Powołany zarzut nie nosi cech przesłanki uzasadniającej zastosowanie art. 386 § 1 i § 4 kodeksu postępowania cywilnego.

W apelacji nietrafnie zarzucono także błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy polegający na przyjęciu, że strony zawarły ustną umowę o dodatkowe prace na inwestycji w G. za stawkę 40,0 zł za godzinę, a faktury VAT w tym faktura nr (...) obejmowały wynagrodzenie za te prace, podczas, gdy powyższe nie wynikało z zebranego materiału dowodowego, w szczególności umowy o podwykonawstwo nr (...) z dnia 24 marca 2014 r. oraz treści faktur VAT, w tym faktury VAT nr (...). Całokształt zebranego materiału dowodowego i ustalenie na jego podstawie stanu faktycznego, wynikało z zebranych w toku sprawy dowodów. W szczególności z przedstawionych przez strony dokumentów w tym treści umowy o podwykonawstwo i wystawionych faktur, których autentyczności żadna z stron nie kwestionowała. Sąd oparł ustalenia faktyczne także, na zeznaniach świadków, których zeznania korelowały z sobą oraz znajdowały potwierdzenie w innych środkach dowodowych. Z tych względów, sąd pierwszej instancji, przyznał zeznaniom świadków walor wiarygodności i pełną moc dowodową.

Ponadto nie zasadnie zarzucono naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 kodeksu cywilnego, polegające na błędnym przyjęciu, że powód udowodnił, że strony zawarły ustną umowę o dodatkowe prace na inwestycji w G. za stawkę 40,00 zł za godzinę oraz faktury VAT, w tym faktura VAT nr (...), obejmowały wynagrodzenie za te właśnie prace. Sąd ustalił stan faktyczny zgodnie z wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia i pewnego poziomu świadomości prawnej, według których rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc i wiarygodność, odniósł do pozostałego materiału dowodowego. Na poparcie powyższych okoliczności zostali powołani także świadkowie, których zeznania jako spójne i wiarygodne zostały znane przez sąd jako posiadające moc dowodową. Na tej podstawie sąd ocenił całokształt zebranego materiału i ustalił prawidłowo stan faktyczny, znajdujący ponadto potwierdzenie zarówno w zebranych dokumentach jak i zeznaniach świadków.

Z powyższych względów i na podstawie art. 385 kodeksu postępowania cywilnego apelację, jako nieuzasadnioną, oddalono. O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono w myśl art. 98 § 1 kodeksu postępowania cywilnego.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Leszek Guza SSO Katarzyna Żymełka